

prism
บริษัท

นิราศมหารรณพ

Exodus to the Sea

ปราชต์

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แต่...ทุกหย่อมของความแตกต่าง

กดไลค์อ่าน

คำแนะนำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งแรก)

เคยมีผู้ถามห่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ว่า ทำไมผู้อ่านถึงหลงใหลขนาดนับญาติกับแม่พลอยในเรื่อง *สี่แผ่นดิน* ท่านเมตตาตอบว่า ที่ผู้คนรู้สึกเหมือนกับว่าแม่พลอยนั้นมีตัวจริง มีชีวิตมีเลือดเนื้อ ยิ่งอ่านก็ยิ่งรักยิ่งผูกพัน ก็เพราะจากในเรื่อง *สี่แผ่นดิน* นั้นเป็นของจริง เมื่อจากนั้นจริงเสียแล้ว ตัวละครที่เข้ามาก็มีชีวิตขึ้นมาจริงๆ ไปด้วย

ประเด็นนี้ถ้าจะว่าไป นักเขียนทุกคนก็เข้าใจและรู้ถึงความสำคัญในข้อนี้ อยู่ที่ว่าใครจะสามารถนำเอามาใช้ได้อย่างเข้าถึงและกลมกลืนมากกว่ากัน และที่สุดก็คือ จะใช้อย่างไร

จากในนิยายจึงไม่ได้มีความหมายเพียงแค่สถานที่สำหรับเดิน ยืน นั่ง นอน หรือเป็นที่สำหรับให้ตัวละครออกมาเพื่อแสดงเหตุการณ์เท่านั้น แต่จากที่ดีเยี่ยมทำหน้าที่เป็นตัวละครเป็นตัวดำเนินเรื่อง อันเป็นความสำคัญที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปจากตัวละครเลยเสียด้วยซ้ำ

กาหลมหารทีก อันเป็นนิยายที่ชนะเลิศรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดนั้น **ปราบัต** ทำให้เราเห็นถึงความสำคัญของการใช้ฉากในฐานะของตัวละครตัวหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นลักษณะพิเศษที่เราไม่ได้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมมากนักในนิยายของบ้านเรา และ

ความสามารถอันโดดเด่นนี้ถูกนำมาให้นักอ่านได้รับรู้กันอีกครั้ง
อย่างน่าตื่นเต้นกับนิยายเรื่อง *นิราศมหรรรณพ* ที่ตอกย้ำให้เห็น
ถึงความสามารถอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา เอกลักษณ์ในการ
เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเรื่องราวของศิลปะ
ประวัติศาสตร์ และนำเอาความรู้จากการศึกษานั้นมาผูกร้อยกับ
โลกปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์
ได้อย่างกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวอย่างที่ไม่เคยเห็นในนิยายไทย
มาก่อน อันเป็นเหมือนการสร้างชนบใหม่ในวงการวรรณกรรม
สามารถจะเป็นหัวหอกสู่เวทีโลกได้อย่างมีความหวัง

ในนิยายเรื่องนี้ จากทุกฉากที่ปรากฏ มากด้วยรายละเอียด
ที่บ่งชี้ให้เห็นถึงการเอาใจใส่ค้นคว้าไม่ต่างจากนักประวัติศาสตร์
ไม่ว่าจะในมิติของสถาปัตยกรรม มิติของสังคม กับวรรณคดี
รวมถึงศรัทธาความเชื่อ และนำเอาสิ่งที่รู้นั้นมาประยุกต์ใช้
ในฐานะของตัวละครที่มีผลต่อการดำเนินเรื่องอย่างเป็น
เนื้อเดียวกัน ได้อย่างน่าตื่นตาในมุมของความเป็นวิทยาศาสตร์
นับเป็นรสชาติใหม่ของนวนิยายไทยที่จัดจ้านและน่าติดตาม

จากในนิยายของปรปต์จึงมิใช่ภาชนะที่รองรับการมีอยู่
ของตัวละคร แต่ตัวละครต่างหากที่ถูกเกาะกุมและภายใต้

การชักใยของฉวก

เหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งปรากฏการณ์ของ นีราศ
มหรณพเท่านั้น ส่วนอื่นยังคงรอคอยให้นักอ่านเดินทางเข้าไป
สัมผัสความมหัศจรรย์ชนิดที่วางไม่ลงอย่างแท้จริง

กดลอจอ่าน

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ
ของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

ดวงจิตดาวระแต่มหาภิรมย์ - สุนทรภู่
คุณสุวรรณ คุณเล็ก
ทุกชิ้นงานที่ได้ศึกษา ทุกสถานซึ่งใช้อ้างอิง
และทุกเหตุการณ์ที่ก่อแรงบันดาลใจ

.

ำนำผู้เขียน

ขอขอบคุณพีนาคินทร์ คุณจำ พืหวาน และทีมบรรณาธิการผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ช่วยดูแล *นิราศมทรณพ* จนแหลมคมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมขอขอบคุณคุณแอน สำหรับความอดทนทุ่มเท ความศรัทธา และการให้การสนับสนุนในทุก ๆ อย่างตั้งแต่วันแรกจนถึงทุก ๆ วันที่ผมยังเดินอยู่บนเส้นทางสายวรรณกรรมแห่งนี้ครับ

ขอบคุณโบเพื่อนรัก คุณมีวุฒิฉรรพ์ และน้องลูฟ สำหรับความช่วยเหลือเร่งด่วนเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นต้องใช้ขอบคุณพี่ปุ่นที่ช่วยให้คำปรึกษาตั้งแต่ไ้เดียขึ้นนี้ยังลอยอยู่ในลม

ขอบคุณพี่แก้ม พี่วิว พี่ว พี่ก๊ีบ พี่หนิง และทีมงานอมรินทร์ทุก ๆ ท่าน สำหรับการต้อนรับและดูแลอย่างอบอุ่นเสมอมา

ขอบคุณพี่ไ้ตและเว็บไซ้ต์ dek-d.com แหล่งพำนักและเติบโตในวันวาน ถึงวันนี้ก็ยังคงผลักดันและช่วยเหลือกันไม่ห่างหาย

ขอบคุณเฮียอดิน นาทัง พืพู พืพุด และชาวคณะที่ช่วยให้กำลังใจ ประชาสัมพันธ์จุเป็นทีมงานเฉพาะกิจ (ฮา)ขอบคุณนักอ่านทุก ๆ ท่านที่ติดตาม ส่งเสียงทั้งชวนชื่นและ

ชวนซ้ำเข้ามา ทุกเสียงมีความหมายกับผมเกินกว่าจะบรรยาย
ออกมาเป็นคำพูดใดๆ ครับ

กดลอจ้อป

 ปราบด์

– อารัมภบท –

วันศุกร์ แรมหนึ่งค่ำเดือนห้า ปีมะเส็ง

อุปราชาเหนือค้งฟ้าเริ่มปรากฏตั้งแต่หนึ่งนาฬิกาสีนาทิต
อาทิตย์ทอดแสงผ่านโลก อุบัติเงาบังหมองคล้ำเหนือดวงจันทร์
จนสังเกตชัดช่วงตีสองห้าสิบสี่นาที ต่อมาดวงกลมเริ่มแหวก

สามนาฬิกาเจ็ดนาที ยังอยู่ในกลุ่มดาวหญิงสาว มีดาวเสาร์
ลอยสูงเหนือขึ้นมาห่าองศา และห่างจากดาวรวงข้าวประมาณ
สิบสององศา โคจรตติกาลถูกคราสกลืนลึกสุด ก่อนจบสิ้น
เมื่อตีสามยี่สิบเอ็ดนาที ณ ราศีตุล สิบเอ็ดองศา สี่สิบสี่ลิปดา
เสวยฤกษ์ที่สิบห้าสวาทินันษัตร เทวีฤกษ์ตรียางค์พิษครุฑ
จากนั้นใช้เวลาอีกกว่าสองชั่วโมงจึงจะโคจรพ้นเงามัว

ชายชราในชุดขาวผู้มีเส้นผมอ่อนบางสีเงินยวงพินิจสิ่ง
ซึ่งตนบันทึกได้ การเกิดคราสมักก่ออิทธิพลด้านการเปลี่ยนแปลง
ยิ่งใหญ่ วันแรงชนิดนี้ต้องเลี้ยงงานมงคลตั้งแต่หน้าเจ็ดวัน
และหลังอีกเจ็ดวัน การคำนวณทางโหราศาสตร์ช่วยให้คาดการณ์
ล่วงหน้าได้แม่นยำ กระนั้นท่านโหราพึงประจักษ์ อาเพศที่จะ
เกิดภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับจากนี้มิใช่แค่ภัยร้าย

มันคือหายนะ

1

ยี่สิบเอ็ด นาฟิกา ฮอนด้าแจ๊ซ รุ่นเอสวี สีขาว ออกจาก
พทยาใต้สู่เส้นสุขุมวิทแล้วตัดเข้าสู่ขาภิบาล 7 พุ่งทะยานขึ้น
ทางเหนือต่อไปบนถนนสาย 3144 ชายคอคเคเขียนเจ้าของ
เคราเรือ จมูกเป็นสันเนกชนชาติกรีก และดวงตาสีอ่อน
ซึ่งเริ่มเชื่อมเพราะฤทธิ์น้ำเมา เข้มข้นมาในราคาราวเจ็ดร้อยบาท
ต่อวัน ราคาดุ่ยอ่อมเยา เพราะมันกำลังจะพาเขาขึ้นสวรรค์

มือใหญ่หมุนเปลี่ยนคลื่นข่าวที่กำลังรายงานเรื่องการชุมนุม
ของกลุ่มต่อต้านรัฐบาล เพลงฮิปฮอปปล้นแทน หญิงสาวบน
เบาะซ้ายส่ายตามจังหวะ ผิวฉนวนร่างเล็ก รูปลักษณ์ซึ่งหลอก
ชายต่างชาติให้เข้าใจว่าหล่อนยังเด็กเร้าใจได้พอๆ กับนัยน์ตา
พรวระยับ ริมฝีปากอิม เรียวขาประดับขนอ่อนดกยาวที่หล่อน
ย้อมน้ำตาลกลืนไปกับสีผิว นิ้วมือชุกช่นเลื้อยคลำในจุดที่
ความต้องการกำลังพุงได้ถูกจังหวะ การพยายามควบคุมรถ
ให้อยู่บนถนนพร้อมๆ กับบังคับกล้ามเนื้อบางส่วนมิให้แตกพล่าน
เสียเชิงชายนั้น ผสานเป็นความตื่นเต้นเหนือจินตนาการ

“อา...ฮันนี่...” ด้วยฤทธิ์ปรารถนาระคนแรงลมจากหน้าต่าง
ที่เปิดค้าง เสียงกระเส้าครางสัน เจ้าของเสียงหัวเราะชอบใจ
คว้ามือบางชิ้นจุมพิตพอดใหญ่ “...ไอคันทัสแตนด์เอนี้มอร์!”

อีกไกลกว่าจะถึงจุดหมายที่ฝ่ายหญิงแนะนำ คนขับตัดสินใจหยุดรถริมถนน เลยจากวัดสันติภักดิ์สองข้างทางยังรดด้วยดงไม้ กระทืบเบรกไม่ทันสนธิ ชายต่างชาติหันมาตะปบคนข้าง เจ้าหล่อนอุทานเล็กน้อย เหมือนจงใจใส่จริตปลุกกำหนดอีกฝ่ายเสียมากกว่า ไม่รอช้า คนถูกปลุกสนองด้วยการตะโถมทั้งมือและหน้าลงอกอ้อม

มิน่า ไอ้ห่ามินอสถึงตะลิตะลานอยากมาเมืองไทยนัก ครั้งนี้ถ้าไม่เพราะมันถูกพวก *ซูร์เตนาซี* ของนาส¹ สอยหน้าแข้งด้วยลูกตะกั่ว มันก็คงตัดหน้ามาขึ้นสวรรค์คนเดียวอีกจนได้ คิดแล้วยังเสียดาย เขากะเวลาไว้สิ้นเกินไป สวรรค์ในเมืองไทยไม่ได้มีแค่พญา พรุ้งนี้-5 พฤษภาคม-เวลาสิบสี่นาฬิกา เจรจาแลกเปลี่ยนสินค้าเรียบร้อย เขาก็ต้องรีบชิงจากแดนขวานทองป้องกันไม่ให้จุมูกไวกของไอ้พวกอินเตอร์โพล² ตามกลืนเจอ

อา...หอมขึ้นเหมือนกลิ่นน้ำทะเลกลางแดดจัด อากาศเคเยอวูบซ่าน ครั้นเขากระตุกเสื้อในตัวน้อยทิ้ง ชายต่างชาติน้ำลายแทบหก ก้มลงอีกครั้ง คราวนี้เข็ดฟันจนต้องกัดยอดต้นเสี้ยมเขียว สาวไทยแหกปากลั่น ดันเจ้าหัวทอง แต่มันไม่ยอมปล่อย เธอจึงถวายบ่วงหูกให้หนึ่งที

ไม่มีใครกล้าทำแบบนี้ แต่เป็นสีสัน หนุ่มตาน้ำข้าวเงยขึ้นเชื่องช้า หน้าแดงจัดเพราะโทสะและราคะ มือใหญ่สะบัด

¹ กองกำลังตำรวจปารีส

² Interpol (International Criminal Police Organization): ตำรวจสากล

ใส่แก้มฝ่ายหญิงติด ๆ กันสามที ตามด้วยกรงนิ้วแข็งดุจคีมเหล็ก
คว่ำหมับที่ต้นคอ เจ้าหล่อนตื่นเร้า เสียงพรูสวาทไม่เป็นภาษา
ดนตรีกระหึ่มเคล้าเสียงหัวเราะดุจคำรามของชายจากดินแดน
เทพนิยาย น่าเสียดาย แต่เขาไม่ใช่เทพ

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ลูกนัยน์ตาวมวับ จังหวะ
เดียวกับเหยื่อในกำมือน่าจะเริ่มหายใจไม่ถนัด การกรีดร้อง
จึงรลลง เหลือเพียงปากอ้าพะงาบ...

...

ในดงไม้หนาลึกจากถนนเข้ามาเกือบกิโลเมตร แม้กินพื้นที่กว่า
สามร้อยเอีชีบสี่ตารางเมตร ก็ยังยากจะมีใครสังเกตเห็น หาก
มองจากด้านบนลงมา จะพบสิ่งประดิษฐ์หน้าตาประหลาดนี้มี
แผ่นผังละม้ายซึกของวงกลมขนาดใหญ่เท่ากันสี่วง วางเรียงกัน
แบบจัตุรัส เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือตรวจจับและรายงาน
สัญญาณผิดปกติไปยังสถานีจัดเก็บข้อมูลที่อยู่ไม่ไกลนัก
การตรวจวิเคราะห์จะระบุได้ว่าแหล่งกำเนิดความผิดปกติดังกล่าว
คืออะไร แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เครื่องบินเจ็ตขนาดใหญ่
หรือกระทั่งการทดลองอาวุธนิวเคลียร์

ภายนอก สถานีดังกล่าวดูละม้ายโกดังหลังย่อม ต่อเมื่อ
เปิดเข้าไปจะพบว่าออกแบบทันสมัย สะอาดสะอ้าน นอกจาก
กลุ่มคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก โต๊ะทำงาน ชั้นเก็บของ ชั้นส่วนอะไหล่
ตลอดจนอุปกรณ์รูปเหลี่ยมล้วนโยงระยางด้วยสายไฟ ภายใน
ยังแบ่งไว้สำหรับห้องรับแขกและแพนทรีอันอุดมด้วยอาหาร

คนในสถานีสสามารถอยู่สบายๆ โดยไม่ต้องออกไปไหนอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

ชายอเมริกันวัยสี่สิบเอ็ด สูงใหญ่ ลงพุง และมีแขนกรอบกระเป๋เป็นอวัยวะชิ้นที่สามสิบสาม ดร.แฮร์สัน วอร์เดน คือผู้ควบคุมสถานี พวกคนไทยมักเข้าใจว่านักวิทยาศาสตร์ต้องใส่ชุดชุดกาวน แท้จริงเขาชอบเชิ้ตลายตาราง กับรั้งกางเกงสแล็กสีดำด้วยสายรัดหนังมากกว่า ผิวหยาบแดงจัดเพราะคลื่นความร้อนของประเทศไทยแกล้งอย่างไรก็ไม่หาย ทั้งที่ใช้เวลาอยู่ที่นั่นนานปีจนสื่อสารด้วยภาษาท้องถิ่นคล่องแล้ว

“แน่ใจนะว่าคุณไม่อยากให้ผมไปส่ง”

“ฉันมีรถเหมือนกันนะคะ” ผู้ช่วยคนสนิทยิ้มขึ้น มงกุฎคือนามของหญิงสาวผมสั้น มาดทะมัดทะแมง แถมฉลาดเป็นกรด ผิวขาวส่งเสริมเครื่องหน้าโดยไม่ต้องอาศัยเครื่องประทีน คิ้วคมเหนือดวงตากกลมโตเข้ากับจมูกโด่งแหลมอย่างคนเชื้อสายผสม ริมฝีปากบางละม้ายเผยรอยยิ้มน้อยๆ ยิ่งดูเฉียวเธอคือสาวสมัยและหนุ่มน้อยในร่างเดียว เป็นคนที่มีเสน่ห์ทางเพศทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง

“ไปด้วยกันประหยัดน้ำมัน”

“แต่ส่งฉันแล้วคุณต้องย้อนไปอีกทาง แบบนั้นผลาญน้ำมันยิ่งกว่า แล้วเมื่อยคุณก็อาจจะมั่วดี”

เหมือนทุกที สตรีอายุน้อยกว่าเขานับสิบปีผู้ที่ไม่เคยยอมเป็นรอง เธอหัวนเสน่ห์ ให้ท่า ทว่าไม่ง่าย ไซ้แต่กับเขาที่เป็นเจ้านาย ดร.วอร์เดนรู้ว่ามิชชี่หลายต่อหลายคนที่ผ่านมาแล้วต้องผิดหวังกลับไป ผู้หญิงคือปริศนาที่วิทยาศาสตร์ไม่อาจไข

และผู้หญิงอย่างมงกุฎอยู่บนบันไดชั้นยอดๆ ราวกับเธอมีความสุข
เพียงเพราะได้รู้ว่าตัวเองมีค่าเกินกว่าชายใดจะจับต้อง

อย่างไรก็ดี คนลือกันว่าเธอมีคนหาเลี้ยงอยู่แล้ว ไม่น่า
แปลกใจถ้าชายผู้พูดคือพวกกองนักรบเปรี้ยว แต่คิดอีกทีก็มีเหตุผล
เฉพาะเงินเดือนนักวิทยาศาสตร์ที่ต้องหักค่านทุนการศึกษาปริญญา
โท ไม่น่าพออกรถไค้คันที่เธอพูดถึง

ในที่สุดคนอาสาเป็นฝ่ายยกไหล่ ยิ้มแย้ม “ซียูทอมอร์โรว์”

“ฝันดีค่ะ” แคเธอส่งจูบ หนุนใหญ่ก็แทบหัวใจวาย

ประตูห้องปิดตามหลังเขา ทิ้งไว้เพียงหญิงสาวผู้หม่นก้ำอื้อ
กลับมาพร้อมรอยยิ้มสບใจ

ไม่ต้องรีบ เพราะกะออกไปหลังรถเจ้านายลับตา ทว่า
แก้ไม่ได้กับนิสัยใจร้อนและไร้ความเป็นกุลสตรี มงกุฎเก็บ
สัมภาระบนโต๊ะด้วยวิถีโกยลงกระเป๋าทื่อ ไม่ใช่แฟชั่นแบบ
ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบใช้ หากเป็นกระเป๋าสะพายข้างหนึ่งกลับ
ดูดิบเหมือนผู้ชายเดินป่า จังหวะที่เงยขึ้น หน้าจอคอมพิวเตอร์
ไม่ไกลก็เกิดสิ่งผิดปกติ

โปรแกรมเออาร์เอส-จีโอทูล-พีเอ็มซีซี มีแถบด้านบน
แสดงเวลา ด้านซ้ายแนวตั้งระบุช่วงการกระจัด บัดนี้เส้นตรง
แนวนอนกลางจ่อจู่ๆ ปรากฏคลื่นขยับระริก

2

เกือบ สี่ทุ่ม ตลาดประมงท่าเรือพลีกำลังจะวาย นักท่องเที่ยว กระทั่งพ่อค้าแม่ค้าบางตาลงมาก พวกที่เหลือกำลังเก็บแผงขายอาหารทะเล เร่งเวลากลับไปพักหลังจากวันเสาร์อันยาวนาน เศษซากความสำราญซึ่งกระจายอยู่ในรูปขยะทั้งบนโต๊ะและที่พื้น ไม่ได้รับความสนใจ

เช่นเดียวกับเธอคนนั้น ที่ไม่ต่างไปจากขยะอีกชิ้นแขวนค้างบนราวซีเมนต์ ขอบเขตระหว่างบนบกและท้องน้ำ เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ส่วนสูงไม่เกินร้อยหกสิบห้า ทรวดทรงไร้โค้งเว้าในที่เช็ดเท้าผ้าเรยอนกับกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลอ่อนยิ่งทำให้ดูเหมือนเด็ก ทำนองห่อไหส้อยๆ ไข่ออกไปด้านนอก ทอดสายตาสู่แว้งน้ำว่างไกลสะท้อนความรู้สึกสิ้นหวัง เหมือนคนแบกทุกข์ไว้ทนบำ ไม่มีน้ำตา แต่ความเศร้าแผ่ซ่าน

“รำคาญ พวกไม่กล้าตัดสินใจ!” เสียงหัวดังขึ้นข้างหลัง ถ้าเจ้าของร่างสะดุ้ง มันก็น้อยมากจนแทบไม่อาจสังเกต

“อยากโดดก็โดดเลย จะรอให้ใครมาห้าม!”

จบคำ ไม่ทันหันไป หญิงสาวรู้สึกถึงแรงผลักจากมือหนา ร่างน้อยลอยลงพื้นน้ำ เสียงตูมสนั่นครั้นผิวน้ำแหวกกระจาย ชาวตลาดใกล้ๆ หันมาหัวเราะ แต่เสียงหัวเราะสะดุดเพราะคน

ถูกผลึกที่กำลังตะกายอยู่กลางน้ำตะโกน

“ช่วยด้วย! ฉันว่ายน้ำไม่เป็น!”

คนผลึกซึ่งยืนกอดดอกยี่นหน้าลงไปมองแต่แรกหน้าถอดสี่
พ่อค้าแจกลอนที่อยู่ใกล้สะกิด “ช่วยแล้ว ผู้หญิงคนนั้นว่ายน้ำ
ไม่เป็น!”

“ได้ยืนแล้วนะ!”

วินาทีต่อมา ร่างบิกินี่กระโจนตาม ใช้เวลานานกว่าที่ควร
เพราะคนตกไปรายแรกยึดคว่ำเป็นพัลวัน แต่ที่สุดเซเลีย
ก็สามารถอุ้มร่างน้อยปวกเปียกเหมือนละลายน้ำได้ขึ้นมากอง
บนพื้น

เปลือกตาเปิด ขนตายาวเกาะพราวด้วยหยดน้ำกระพือขึ้น
ดวงตากลมโตคงเลื่อนลอยก่อนหยีลงเพราะแสงจ้าจากหลอดไฟ
หญิงสาวรู้สึกถึงแรงกดตรงช่วงอกจนรู้สึกเจ็บ จากนั้นบางอย่าง
เคลื่อนมาบังลำแสงเป็นเงาดำ ลมอุ่นๆ สัมผัสผิวแก้มด้านข้าง
ความอ่อนนุ่มเตะบนริมฝีปาก ต่อเมื่อมันส่งต่อลมหายใจอบอุ่น
ผ่านเข้ามา คนตัวเล็กจึงได้สติ

หญิงสาวตกใจ ทะลึ่งลูกร้อมผลึกเจ้าของร่างที่อยู่เหนือ
ขึ้นไปจนหายใจ

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ ทำดีไม่เคยได้ดี!”

นั่นคือภาพแรกของเขาที่เธอเห็นชัด ชายหนุ่มวัยประมาณ
สามสิบ ร่างสูงใหญ่ น้ำทะเลือบเสื้อยืดขาวแนบผิวเนื้อสีน้ำตาล
เห็นมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง หุ่นเพรียวอย่างผู้ออกกำลังกายเป็นนิ
คมสันแบบรองทรงเปิดข้างมีหยาดน้ำเกาะจับตัวเป็นเส้นๆ
วงหน้ารูปเรียวแต่มีแนวกรามชัด เจ้าตัวลุกขึ้นลูบศีรษะแรงๆ

ใส่น้ำสองสามที หยดน้ำกระจายใส่จนหญิงสาวต้องทำตาหยี
ข้างไม่มีมารยาทและความอ่อนโยนเอาเสียเลย!

หญิงสาวเปิดปาก เสียงเบาพราว “แต่คุณเป็นคนพลักฉัน—”

“ก็ผมเห็นคุณตั้งท่าจะโดดแต่ไม่กล้า!” คำสวนทันควัน
หน้าผากค่อนข้างกว้างย่นเป็นรอย ครั้นคิ้วเข้มเล็กขึ้น ดวงตา
สีน้ำตาลเป็นประกายในกรอบลึกส่งให้สันจมูกยิ่งดูสูงและ
คมคาย

“ฉันไม่ได้จะโดด ฉันแค่—”

“แค่อะไร” เซลียงเท้าเอวข้างหนึ่ง มืออีกข้างยกนิ้วชี้
เหมือนสอนเด็ก “คุณเป็นคนไม่ยอมรับความจริงตลอดเวลา
เลยรีเปลาเนี่ย”

คนฟังอ้าปากค้าง ท่าทางไม่ใช่คนสู้คน และหากเมื่อครู่
มีเรื่องร้ายไล่หลังอยู่จริง บัดนี้มันก็ระเหิดหายเพราะคนหยาบ
ร้ายกว่าเบื้องหน้า พ่อค้าแม่ค้ารอบข้างก็เอาแต่หัวเราะ “ฉัน—!”

“อยากตายแล้วตะเกียกตะกายขอความช่วยเหลือทำไม
เบื่ोजริงๆ พวกผู้หญิงอ่อนแอเรียกร้องความสนใจเนี่ย มือเท้า
ก็ไม่มียกตีพุงตัวเอง ไม่ขอบคุณสักคำยังจะมาพลัก!”

พยายามควบคุมอารมณ์ถึงขีดสุด เจ้าของร่างเล็กสุดลม
ลึก ตัวสั้น น้ำตาลกลั่นคลอตา คำพูดถัดมามีแววกระหน่ำ “เอา
เป็นว่าฉันขอบคุณคุณ!” ว่าพลางจุดตัวเองลุก ร่างเปี้ยกปอน
หมุนขวับก้าวหน้าเชิด กระนั้นเสียงพ่อค้าด้านหลังกลับร้องก้าว
ต่อไป

“เรตติ้งตกนะเนี่ย ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ได้เรียกร้องความ
สนใจผู้กองจริงๆ ด้วย...”

‘ผู้หญิงคนนั้น’ หันกลับมา เพิ่งสังเกตว่าชายผู้สอดมือ
ลงในกระเป๋าทั้งสองข้างอยู่ในชุดตำรวจครึ่งท่อนจริงๆ
เธอลังเล “ฉัน...มีเรื่องอยากจะขอให้คุณช่วย...”

กดลอจอ่าน

3

ด้วย ปรากฏชื่อในพระราชพงศาวดารตั้งแต่ราว พ.ศ. 2313 จึงสันนิษฐานว่าวัดนาคซึ่งตั้งอยู่ฝั่งเหนือคลองมอญ สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นพี่น้องคู่กับวัดกลางที่อยู่ฝั่งใต้ ในสมัยรัชกาลที่ 2 เจ้าพระยารัตนาธิเบศร์ (กุน) สมุหนายก ได้บูรณะแบบสร้างใหม่ทับในที่เดิมและซ่อมเกล้าถวายเป็น พระอารามหลวง วัดนาคจึงได้นามใหม่ว่าวัดพระยาทำ ก่อนได้รับการบูรณปฏิสังขรณ์อีกครั้งในช่วงรัชกาลที่ 3 และ 5

เดิมพื้นที่แถบวัดเป็นส่วนผลไม้ ชุมชนแรกเริ่มมีเพียง ยี่สิบหลังคาเรือน ก่อนมีผู้อพยพเพิ่มเข้าจนแออัดภายในเวลา เพียงห้าสิบปี แม้กองบัญชาการตำรวจนครบาลจัดให้เป็นพื้นที่ ‘สามารถควบคุมอาชญากรรมได้’ หากก็มีระยะห่างแค่ราว สี่กิโลเมตรจากซอยจรัญสนิทวงศ์ 37 หนึ่งในซอยซึ่งทุบสถิติ อาชญากรรมนำโด่ง จึงไม่น่าแปลกใจเมื่อในที่สุดการสืบทราบ ได้นำนายตำรวจแห่ง สน.บางกอกน้อยมาพบว่า บ้านเช่าเก่าโหลมหหลังหนึ่งในชุมชนนี้คือที่เกิดและกบดานของฆาตกรคดีฆ่าข่มขืน ในซอยดังกล่าว

ชั้นเงิน นำชัย ไม่เห็นว่าตัวเองผิดตรงไหน มันอาจทำ รุนแรงไปจนเหยื่อตายคามือ แต่อีหอยนั่นเลือกแต่งตัวยั่วตาเอง

แต่ต้น ก็เหมือนรุ่นพี่คนอื่น ๆ ที่มันคลุกคลีจนได้รับสรรพวิชา
มิฉะชีพมานั้นแหละ ช้อนตัวให้เรื่องเย็บสักพัก จากนั้น
ขันเงินกะการมันต่อกับชีวิต

นี่แล้วเกิดอารมณ์ขึ้นอีกจนได้ เลิกสนใจอาบน้ำ ชาย
กลัดมันขยับล้วงอวัยวะใต้ผ้าขนหนูที่คลุมท่อนล่างอยู่ พอตี
เสียงตะโกนของนางแซ่ผู้เป็นแม่ดังขึ้น

“ไอ้เหี้ย พ่อมึงมา!”

ร่างผอมเกร็งทะลุพรวดจากห้องน้ำล่อมสังกะสี วิ่งโงะ ๆ
ทั้งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวเลาะหลังเรือนสู่หน้าวัด ต่อให้ตำรวจ
วางกำลังและศึกษาเส้นทางไว้ แต่ไม่มีทางไวกว่าคนในพื้นที่
ความมืดของยามสองช่วยพรางร่างฆาตกรหนุ่มวัยเพียงสิบห้าปี
ไม่ถึงนาทีเจดีย์พญาครุฑหน้าวัดพระยาทำก็ปรากฏ ความงาม
จากการประดับด้วยกระเบื้องสีและเครื่องถ้วยเหลืองเพิงงาหะมีน
ครุฑเหยียบนาคทั้งสี่คล้ายกวาดตามอง ขนคอลุกชัน
แต่ขันเงินไม่สน หัวคิดเล่นไฉ่ หน้าซอยจะมีไอ้พวกตำรวจรออยู่
อีกแผงใหญ่ มันตัดสินใจมุ่งสู่เขตกุฏิพระ

ศาลาการเปรียญตั้งอยู่ไม่ไกล อาคารก่ออิฐสองชั้นทาสี
เหลืองอ่อนตัดกับบานประตูหน้าต่างสีน้ำตาล ด้านหน้าคือบันได
ทอดขึ้นจากทางซ้ายขวาไปบรรจบ ณ ที่กลาง ตกแต่งด้วยเขมอ
บ่อน้ำเล็ก และไม่ขนาดย่อม อารามริบร้อน ฆาตกรหนุ่มไม่ทัน
สังเกตว่าในเงาตะกุ่มมีใครบางคนยืนละล้าละลัง ขันเงินฟุ้งปะทะ
บางอย่างในมือใครคนนั้นกระเด็นร่วง นั่นคือจุดเริ่มต้นของ
ความฉิบหาย

ของเหลวในขวดพลาสติกกระจายลงพื้น ก่อนฝ่าเท้า

ลมกรดของคนกำลังหนีจะย่ำลงไป เสียวอึดใจขันเงินตระหนก
ว่ามันไม่ใช่หน้าธรรมดา ร่างผอมเสียหลักไถล กันกระแทกพื้น
ซีเมนต์อย่างจัง

ท่ามกลางเสียงร้องของฆาตรกรกระดุกแตก กลิ่นของเหลว
บนพื้นเริ่มโชย ไม่ก็นาทีกองกำลังของ ร.ต.อ.สันต์ลุถึงพื้นที่
ไม่มีรายงานเจ้าของเงาดำที่ผลุบหาย หลังจากความวุ่นวาย
ครุฑทั้งสี่คงยืนตระหง่าน
เก็บความลับชั่ววินาที...

...

“ไม่ใช่วัดพระยาท่า”

ในห้องประชุมขนาดเล็กแค้เจ็ดที่นั่ง เต็มทุกที่นั่ง ผ่น
ทุกด้านเปิดทึบ ราชพ เจ้าของตำแหน่งหัวโตะเป็นชายวัยกลางร่าง
บึกบึน ศีรษะล้าน โหนกแก้มสูง จมูกใหญ่ ขากรรไกรแกร่ง
เบ้าตาลึกดำเพราะคร่ำเคร่งกับงานติดต่อกันนานกว่าเจ็ดสิบสอง
ชั่วโมง เหนือขึ้นไปคือคิ้วหนาเข้มเว้นระยะห่างกัน หว่างกลางนั้น
มีขนคิ้วกระรุ่มกระริ่ง แม้ท่าพลิกกระดาดยังดูน่าเกรงขาม

กระดาดเฮลิคอปเตอร์มีรายชื่อยาวเหยียดยาว หนึ่ง
บรรทัดต่อหนึ่งวัด หลายบรรทัดมีเส้นขีดฆ่าจนหน้ากระดาด
ดูสกปรก

“อีกแค่สามที” หัวหน้าทีมพูดต่อ “เราต้องเร่งมือหน่อย
เหลือเวลาอีกไม่มาก และตอนนี้ฝ่ายเตรียมสถานที่ค่อนข้าง
พร้อมแล้ว”

จากที่นั่งฟังขวามือ ลายสือถาม “ข่าวจากท่านโหรล๊ะครับ
มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างหรือยัง”

ราชพหันมา จ้องด้วยตาแดงกำเริบ
“ยัง”

